

10-VIII-2008: Festa Aniversari Coronació.

Enguany, aquesta celebració ens troba amb els Jocs Olímpics ja començats. Espectacular va ser el moment de l'obertura a Pekín. Especial vistositat tenen les transmissions televisives dels que competeixen per les medalles dins l'aigua. Recordem per un moment els de les carreres a la piscina, ahir mateix es superaren les pròpies marques olímpiques a les carreres dels 100 i dels 400 metres. Com ells, o elles, tot seriosos, pugen al trampolí. Al trampolí hi ha tres moments importants: el primer és el de l'atenció, atent a l'avís per a la pujada, el segon moment és el de la concentració sobre si mateixos, el tercer és el moment del "etsús" i la llançada.

He pensat que el trampolí de les olímpiades era una bona figura per descriure les tres actituds bàsiques de Maria descrites a l'evangeli d'avui.

La primera actitud de Maria és la de l'escolta. Maria és una gran oient de Déu. No està distreta en la vida, està atenta als missatges divins que li arriben a través dels llibres entotllats a la Sinagoga o a través dels esdeveniments de cada dia i de cada hora. Diu l'evangelista que "Déu envià l'àngel a una al·lota verge que es deia Maria". No la va trobar distreta l'àngel, ni amb les orelles tancades. Com l'alteta, al xiulet de l'àrbitre, puja Maria al trampolí. Hi és Maria, disposta a jugar el joc que li correspon a l'olímpiada de la història sagrada. Sempre hi és Maria allà on ha de ser. Hi serà allà on un problema de vi pot espenyar les noces d'una parella. Hi serà allà, al peu de la creu.

La segona actitud de Maria és la que té el nadador olímpic quan, just a punt de començar la seva carrera, com que es doblega damunt ell mateix i es concentra i agafa consciència del moment únic, irrepetible i històricament decisiu: I Maria medita i reflexiona i pregunta i sospesa: per una part, "com pot ser això?", i per l'altra, sent com l'ombra de l'Altíssim ja la cobreix i com arranca a créixer "el fruit que naixerà". És màgic aquest moment, no es sol l'atleta el que fa silenci, es fa silenci a tot el voltant.

I finalment, el tercer moment, quan es deixa ja la inclinació sobre si mateix, l'alteta se revinclu, pega bot i cap a l'aigua s'ha dit, a nedar dret i remar fort, és la competició. Igual Maria, a l'evangeli de sant Lluç: deixa ja la meditació, el contrastar impressions, ja no és el torn dels interrogants ni dels dubtes, és el moment de la gran decisió, "Maria va dir: que es compler en mi les teves paraules", i l'al·lota es tira a la piscina de la història de la salvació, agosarada i confiada, i conta Lluç, que es retirà l'àngel, però no es retirà ella, ella se n'anà de pressa, decididament a la muntanya, fou la primera passa de la gran carrera mariana que sols acabà quan al cel entrà.

Com Maria, cada persona hauria de ser. Ella ens mostra les tres actituds bàsiques que cada humà hauria d'incorporar: la disponibilitat del ser, la concentració del ser, la lluita o compromís del ser. Com Maria, cada cristià hauria de ser: oient de Déu, reflexiu i crític sobre el que passa i el que ens passa, i llançat a l'esfera del món, compromés en la construcció d'un món segons el disseny del Pare de tots, on "quedaran trossejats els garrots dels opressors" i "la pau no tindrà fi", tal com ens ha anunciat Isaïes.

Ens podríem preguntar: quin dels tres actes atlètics és més difícil: la disponibilitat, la concentració o la llançada? Tal volta coincidissim a dir que és el tirar-

se a l'aigua l'acte més agosarat i difícil. Però no hi ha medalla possible, no hi ha victòria possible si un no es tira.

Agraiguem avui als cristians més valents de la nostra història, aquells que s'han arriscat a tirar-ho tot i a tirar-se del tot, em referesc als màrtirs.

- Recordem, en primer lloc, al màrtir de la festa d'avui, 10 d'agost, sant Llorenç, al sant diaca de Roma, que a l'any 258, primer, va tirar fora tot quan tenia i ho donà als pobres, i després es va tirar ell mateix, del tot, al seguiment del Crist i donà la seva vida en testimoni de donació total.
- Recordem també els qui el passat 28 d'octubre foren beatificats a Roma, quatre dels quals foren de l'estimada congregació dels Sagrats Cors, la congregació que regeix aquest santuari.
- I recordem igualment el testimoni d'un altre màrtir que avui entrarà per la porta gran d'aquest temple per romandre'hi a una capella, el beat jesuïta, nascut a Manacor el 1887, Pere Gelabert. Tots aquests màrtirs ens ajudaran des del cel a llançar-nos a les aigües del nostre món, allà on ens espera la lluita per construir un món distint per més just i més germà.

Hem esmentat el sant d'avui: sant Llorenç. Diuen els entesos que Llorenç vol dir llorer. Amb fulles d'aquesta planta coronaven els antics als savis i als esportistes. A les anteriors olímpiques d'Atenes es lliurà una corona de llorer als guanyadors de cada esport. Hi ha altres tipus de corona. Fa avui 124 anys que un bisbe de Mallorca, en nom del Papa, coronà, aquí dalt, la imatge entranyable de la Mare de Déu de Lluc. Per subscripció popular, es va forjar una bella corona per la Reina aquí venerada.

Pot ser nosaltres no tenguem l'honor de merèixer ni la corona de llorer dels altetes, ni la més difícil dels màrtirs. Però no seria poc honor pels cristians que formam avui l'església de Mallorca que ens convertíssim en una renovellada corona per la nostra Mare-Verge de Lluc. No serà de fulles de llorer, serà corona de disponibilitat oient, d'aprofundiment crític i de militància esperançada en la causa del seu Fill.

Joan Bauzà i Bauzà